

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 grudnia 2023 r.

DIH-4.707.30.2023.BP

DECYZJA DIH.4.24.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168) w związku z art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Markanda S.A. z siedzibą w Białymstoku od decyzji Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Białymstoku nr NU.34.2023 z dnia 27 września 2023 r., na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen,

- 1) **uchyla zaskarżoną decyzję;**
- 2) **wymierza karę pieniężną z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 w zw. z ust. 5 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług w wysokości 3 500 zł (słownie trzy tysiące pięćset złotych).**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 lipca 2023 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm. zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”), Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Białymstoku, zwany dalej również „*Podlaskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę (...), zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 168, zwanej dalej „*ustawa o cenach*”). Przedmiotowe pismo Strona odebrała w dniu 5 lipca 2023 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 20 i 25 lipca 2023 r. przez inspektorów reprezentujących Podlaskiego WIIH, w sklepie (...), należącym do Strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach 260 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej stwierdzając,

- niewłaściwie wyliczoną cenę jednostkową przy 8 rodzajach produktów, tj.
  1. (...)
- różnicę między ceną podaną na wywieszce a cena podaną w gazetce i czytniku, tj.:
  1. (...)

co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 25 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: WN.8361.153.2023).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 7 września 2023 r., Podlaski WIIH poinformował przedsiębiorcę (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr NU.34.2023 z dnia 27 września 2023 r., Podlaski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów. Decyzja została odebrana w dniu 28 września 2023 r.

Pismem z dnia 9 października 2023 r., (data stempla 9 października 2023 r.) Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. Strona podniosła, że:

- 1) nie miała zamiaru naruszenia przepisów ustawy, zaś w przypadku nałożenia kary pieniężnej, wobec pracowników zostaną wyciągnięte konsekwencje zgodnie z przepisami prawa pracy;
- 2) ustalone nieścisłości dotyczą w zakresie tożsamości cen w trzech miejscach ich ujawnienia: (...), zaś w zakresie treści etykiet i cen jednostkowych 3%, co mieści się w prawie do błędu każdego przedsiębiorcy;
- 3) nie doszło do naruszenia żadnego ze wskazanych przez organ I instancji przepisów ustawy.
- 4) w zakresie tożsamości cen (...) niezamierzone różnice zawsze działały na korzyść konsumenta, tj. aktualna cena w systemie kasowym po jakiej konsument kupował towar zawsze była najniższa. Różnice w podanych cenach towarów wahały się od (...), na sztuce średnio (...) na sztuce – tj. przy wprowadzonym ostatnio podatku pn. inflacja, który w zakresie (...) są to wartości pomijalne;
- 5) w zakresie cen jednostkowych na etykietach, wskazane towary nie są objęte kognicją art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy, Prawa o miarach i rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie legalnych jednostek miar z dnia 05.06.2020 r. tj. zarzut nie opiera się na prawie.

Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia kary.

Pismem z dnia 31 października 2023 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z protokołem kontroli w toku przeprowadzonej kontroli ustalono, iż:

- w przypadku 12 rodzajów produktów cena uwidoczniona na wywieszce była różna od ceny uwidocznionej w gazetce i zakodowanej na czytniku;
- w przypadku 8 rodzajach produktów cena jednostkowa uwidoczniona na wywieszkach była wyliczona błędnie.

Wymogi dotyczące uwidocznienia cen określa art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Jeśli chodzi o naruszenie przepisów ustawy polegające na różnicy pomiędzy ceną uwidocznioną na wywieszce a ceną uwidocznioną w gazetce oraz zakodowaną na czytniku, to osobno należy rozstrzygnąć kwestię uwidocznienia ceny w gazetce i w czytniku.

W przypadku gazetki reklamowej, należy przywołać, pominięty przez organ I instancji, art. 4 ust. 5 ustawy o cenach, zgodnie z którym do reklamy towaru lub usługi wraz z ceną przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio. Oznacza to, iż wymóg uwidocznienia cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen odpowiadający wymogom ustawowym odnosi się także do reklam, a więc również do gazetek promocyjnych.

Z akt kontroli wynika, iż w 12 przypadkach cena uwidoczniona na wywieszce była różna od ceny uwidocznionej w gazetce, a więc konsument, zasugerowany ceną danego produktu z gazetki promocyjnej, ulegał dezorientacji w sytuacji, gdy zapoznawał się z ceną tego produktu uwidocznioną na wywieszce. Nie sposób zatem uznać, aby ceny we wskazanych wypadkach były uwidocznione w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości.

W świetle powyższego Strona dopuściła się naruszenia art. 4 ust. 1 w zw. z ust. 5 ustawy o cenach.

Natomiast rozbieżności, pomiędzy ceną ujawnioną na wywieszce, a ceną z czytnika, nie sposób rozstrzygnąć analogicznie, tak jak uwidocznienia cen w gazetkach promocyjnych. Art. 4 ust. 5 ustawy o cenach wyraźnie bowiem mówi o reklamie, a za taką nie sposób uznać prezentowania cen w czytniku. Brak jest przy tym podobnej regulacji, która wskazywałaby na obowiązek podawania cen w czytnikach. Przywołać natomiast należy przepisy rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) – dalej rozporządzenie. Zgodnie z § 3 ust. 1 tego

rozporządzenia cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Przykładowe wyliczenie zawiera § 3 ust. 2 tego rozporządzenia, zgodnie z którym cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Jak z powyższego wynika, czytnik cen nie spełnia wymogu bezpośredniości, jaki statuuje w/w rozporządzenie. Zatem nie można uznać, aby stanowił on sposób uwidocznienia cen (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 05.12.2018 r. sygn. akt V SA/Wa 634/18: *„Umieszczenie czytnika cen umożliwiającego sprawdzenie ceny oferowanych do sprzedaży wyrobów, nie będzie wypełnieniem § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, który wskazuje, że cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Ponadto, zgodnie z dyspozycją § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia, cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie czy w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu. Umożliwienie zapoznania się z cenami produktów poprzez umożliwienie konsumentom skontrolowania ceny na tzw. czytniku cen nie stanowi zadośćuczynienia powyższemu przepisowi rozporządzenia, w świetle jego literalnego brzmienia np. na czytniku. Jak słusznie zauważył organ, możliwość skorzystania z czytników nie jest realizacją ustawowych obowiązków przedsiębiorcy, ponieważ "w interesie każdego kupującego leży bowiem natychmiastowe uzyskanie informacji o cenie nabywanego towaru, bez uciekania się do takich sposobów jak używanie umieszczonych w różnych punktach sklepu czytników (...)", co zresztą znajduje potwierdzenie w wyroku NSA w Warszawie z 7 grudnia 2001 r., sygn. III SA 2159/01."*

Nie negując faktu, iż istnieje różnica pomiędzy ceną uwidocznioną na wywieszce a ceną zakodowaną w czytniku, Prezes UOKiK nie dopatruje się, aby przedmiotowa rozbieżność stanowiła naruszenie przepisów ustawy o cenach. Jednocześnie wskazuje, że jeżeli przedsiębiorca w prowadzonej działalności umożliwia konsumentom korzystanie z czytnika cen w prowadzonej placówce, ceny i ceny jednostkowe tam podawane muszą być zgodne z cenami uwidocznionymi przy produktach oraz zakodowanymi w kasie. Dodatkowo należy podkreślić, iż stwierdzone rozbieżności zostały usunięte w drodze działań podjętych przez przedsiębiorcę, jak bowiem wynika z protokołu kontroli: *„(...) kierownik sklepu w trakcie kontroli w ramach dobrowolnych działań uwidoczniała aktualne (zgodne z gazetką i systemem kasowym) ceny przy ww. kwestionowanych 12 produktach."*

Reasumując, organ odwoławczy dokonuje zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez organ I instancji, poprzez uznanie, że za naruszenie ustawy o cenach można uznać tylko rozbieżność pomiędzy ceną uwidocznioną na wywieszce, a ceną uwidocznioną w gazetce promocyjnej. Nie stanowi natomiast takiego naruszenia rozbieżność pomiędzy ceną

uwidocznioną na wywieszce a ceną podawaną w czytniku, aczkolwiek należy podkreślić zasadność działania kontrolujących zalecających usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości.

W przypadku pozostałych ustaleń faktycznych, organ odwoławczy przyjmuje za swoje ustalenia poczynione przez organ I instancji, a więc, że w stosunku do 8 produktów cena jednostkowa była wyliczona niewłaściwie, jak bowiem wynika z analizy zapisów zawartych w protokole kontroli, jako cenę jednostkową podano cenę danego produktu, ale z oznaczeniem „zł/szt., zł/op. lub zł/g”, co mogło wprowadzać konsumenta w błąd, iż faktycznie ma do czynienia z ceną jednostkową. Tym samym, naruszony został art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 w/w ustawy jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł. W przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania w/w przepisu, tj.:

- decyzją nr (...) na podst. art. 6 ust. 1 ustawy o cenach nałożono karę pieniężną w wys. 2500 zł,
- decyzją nr (...), na podst. art. 6 ust. 1 ustawy o cenach nałożono karę pieniężną w wys. 3500 zł.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2).

Przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 w/w ustawy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 zgodnie z którym w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie z art. 1 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L 80 z 04.07.1998) wdrożonej ustawą o informowaniu o cenach towarów i usług celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach cena jednostkowa towaru lub usługi to cena ustalona za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach. Cena jednostkowa jest więc podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. W świetle powyższego, podanie cen jednostkowych w błędnej wysokości, uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. W związku z powyższym, pomimo zmiany ustaleń faktycznych, Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż stopień naruszenia nadal jest wyższy niż znikomy.

W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności przedsiębiorcy Organ stwierdza, iż Strona po raz trzeci naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Organ stwierdza również, iż Strona podjęła działania naprawcze, niemniej należy zauważyć, iż są to działania dotyczące rozbieżności pomiędzy ceną uwidoczną na wywieszce a ceną uwidoczną w gazetce i zakodowaną na czytniku. Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby takie działania zostały podjęte wobec naruszeń polegających na niewłaściwym uwidocznieniu ceny, co znalazło uwidocznienie w zaskarżonej decyzji: *„Natomiast fakt usunięcia uchybień polegających na uwidocznieniu właściwe wyliczonych cen jednostkowych nie został potwierdzony w jakiegokolwiek formie (np. pisma pokontrolnego od przedsiębiorcy o stwierdzeniu usunięcia nieprawidłowości).”*

W przypadku przesłanki wielkości obrotu i przychodu przedsiębiorcy, Organ oparł się na oświadczeniu Strony o wysokości osiągniętego przychodu za rok 2022.

W przypadku przesłanki sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych. Przesłanka ta nie jest spełniona, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcje Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

Prezes UOKiK, stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary. Mianowicie, zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że Strona naruszyła obowiązek uwidaczniania cen jednostkowych w stosunku do 8 partii towarów spośród 260 partii objętych kontrolą. Cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. W świetle powyższego, wadliwe oznaczenie cen jednostkowych może zaburzyć proces porównywania cen, tym bardziej, że rozbieżność pomiędzy ceną uwidoczną na wywieszce a ceną jednostkową we właściwej wysokości sięga nawet 10 zł. Podobnie należy potraktować rozbieżność pomiędzy ceną ujawnioną na wywieszce a ceną ujawnioną w gazetce promocyjnej – konsument jest bowiem zdezorientowany, nie wiedząc, która z tych informacji jest prawdziwa. Zdaniem Organu, przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa nie została więc spełniona. Nie została również przesłanka zaprzestania naruszenia prawa, ponieważ z akt sprawy nie wynika aby Strona usunęła stwierdzone naruszenia, wręcz przeciwnie, Strona w odwołaniu podniosła, że w/w naruszenia mieszczą się w jej „prawie do błędu.”

Reasumując, brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa jednoznacznie wskazuje, iż przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary muszą zostać spełnione łącznie, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 6 ustawy o cenach decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej leży w gestii wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej – w przedmiotowej sprawie, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest to Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej.

Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest zatem podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa.

Z kolei, zgodnie z art. 189f § 2 kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara

pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Literalna wykładnia w/w przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało)*). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. W przypadku obowiązku informacyjnego nie jest możliwym usunięcie skutków jego naruszenia, ponieważ brak jest narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji o cenach tym konsumentom, którzy zapoznali się z gazetkami promocyjnymi i następnie skonfrontowali zamieszczone tam informacje z wywieszkami cenowymi. Brak jest również narzędzi pozwalających na udzielenie prawidłowej informacji o cenach jednostkowych tym konsumentom, którzy już np. zapoznali się z dotychczasowymi oznaczeniami cen i opuścili sklep. (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia. Sąd podziela stanowisko organu, że w niniejszej sprawie nie można mówić o usunięciu skutków naruszenia prawa skoro (jak wynika z informacji przekazanych przez Skarżącą) tylko 22 konsumentów otrzymało brakujące uchwyty do grilla na 30 724 sztuk grilli sprzedanych konsumentom. Nie można więc uznać, aby Skarżąca usunęła skutki naruszenia prawa*). Biorąc powyższe pod uwagę, nie sposób uznać aby w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podst. art. 189f § 2 i 3 kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

Wskutek wniesienia odwołania, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności, organ odwoławczy dokonuje ponownego rozpoznania sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami odwołania. Należy przy tym zaznaczyć, iż zarzuty jakie są zawarte w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ nie mają one odzwierciedlenia w stanie faktycznym. Przed

wszystkim, bezzasadnym jest zarzut, iż spółka nie miała zamiaru naruszenia przepisów ustawy – naruszenie przepisów ustawy jest bowiem deliktem administracyjnym, którego konsekwencją jest administracyjna kara pieniężna. Na gruncie prawa administracyjnego nie występują pojęcia właściwe dla prawa karnego, jak np. wina czy zamiar. Podobnie nie zasługują na uwzględnienie zarzuty dotyczące skali liczbowej naruszenia, jak również rzekomych różnic w cenach na korzyść konsumenta. W tych kwestiach Prezes UOKiK wskazuje, iż dla stopnia naruszenia znaczenie ma nie tylko skala naruszeń względem liczby towarów poddanych kontroli, ale również rodzaj tych naruszeń. Tymczasem w przedmiotowej sprawie Strona dopuściła się naruszeń zarówno jeśli chodzi o oznaczanie cen, jak i cen jednostkowych, co zdaniem Organu, wyklucza możliwość uznania, iż waga naruszenie nie jest znikoma. Podobnie należy potraktować kwestię „różnic na korzyść” – Strona naruszyła bowiem wymóg uwidaczniania cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, a więc konsument miał wadliwą informację o cenie i cenie jednostkowej, która to informacja leży u podstaw procesu decyzyjnego co do zakupu towaru, mogąc być przesłanką do odstąpienia od kupna. Tym samym, kwestia „różnicy na korzyść”, nie jest przesłanką decydująca czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia przepisów ustawy. Względem zarzutu wskazanego w pkt 5 odwołania, a odwołującego się do Prawa o miarach, Prezes UOKiK zwraca uwagę, iż faktycznie w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, definicja ceny jednostkowej odnosi się do jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, to jednak rozporządzenie w § 4 dopuszcza aby cena jednostkowa dotyczyła odpowiednio ceny za sztukę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży na sztuki, jak również w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk. W związku z powyższym zarzut jest więc bezzasadny.

Reasumując, organ odwoławczy, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki przemawiające za uchyleniem decyzji organu I instancji. Zarzuty odwołania, jak już powyżej wskazano, nie zasługują na uwzględnienie, niemniej poczynione na nowo ustalenia faktyczne pozwalają na rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, i przemawiają za wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 3 500 zł, która to kara będzie adekwatna do ustalonego stopnia naruszenia oraz spełni cele kary określone w dyrektywie nr 98/6/WE.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Białymstoku w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2023 poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. (...)

2. Podlaski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Białymstoku
3. a/a